

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARME DE CATALUNYA

Nº 9678

NÚM. 16

OCTUBRE DEL 1935

ANY II

SALVE, REI NOSTRE...!

Quan els llavis de Jesús deixaren caure davant del Pretor romà aquella transcendental afirmació: Jo sóc rei... El meu regne no és d'aquest món, l'infern degué fremir d'espant i fins el mateix Pilat no pogué dissimular la sorpresa que li causaven aquelles paraules en boca d'un home que tantes proves de saviesa i poder havia donat al món.

Quan l'espectre de la mort avançava fatídic, empès per les ires desfermades de tot un poble i la primera autoritat de la nació, cedint a la pressió que exerciren les turbes, es disposava a firmar sentència capital; no eren aquestes paraules en boca del reu un extrany desafi?

Pilat es desconcertà i amb ell tots els que desconeguin els secretíssims viaranys seguits per Déu en la redempció de l'home. Nosaltres que hem estat sortosament instruïts en els secrets d'aquest santíssim misteri, sabem que Jesucrist regna no ja a pesar de la sentència de Pilat, sinó mercès a la mateixa.

Diu Sant Pau que la mort havia estès son reialme per tota la terra, des d'Adam fins a l'últim dels seus descendents. Jesucrist, que havia vingut a lluitar en gigantesca batalla amb la mort, en ésser arribada l'hora suprema que esperaven neguitosos els Patriarques en els llims i tota la creació, castigada per culpa de l'home a vilíssima esclavitud, esgrimí les mateixes armes de son enemic. Conscient del seu valor, permeté a la mort que se li atansés; consentí que el lligués entre sos braços de glas, perquè fós més destruir el cop mortal que havia d'assessar-li amb la força de la divinitat que morava en Ell. En aquell moment d'infinita transcendència obtingué perenne realitat aquella sublim paradoxa de l'Apòstol: Jesucrist, morint, triomfà de la mort per a Ell i per a tots nosaltres.

Després d'aquella tremenda batalla, Jesucrist es manifesta coronat de glòria i de majestat; aquelles cinc llagues per on s'escolaven impetuoses les aigües que havien de fecundar tota la terra, resplendien com sols... I la mort... On és, ho mort, la teva victòria? On l'agulló del teu poder? El teu poder era el pecat, crucificat per sempre més amb Jesucrist...

L'OBRA DE L'EDUCACIÓ

Els drets de l'Església

Exposat el concepte de la verdadera educació, cal determinar tot seguit a qui pertany aquest importantíssim afer.

Tres son les societats amb les quals té l'home estretes i naturals relacions; la família, la societat civil i l'Església. Quina d'aquestes societats té la preferència en la formació del jove?

Seguint les ensenyances del Papa Pius XI, diem que *primerament l'educació atany d'una manera sobrenatural a l'Església per dos títols d'ordre sobrenatural concedits exclusivament a Ella pel mateix Déu i de consegüent superiors a qualsevol altre títol d'ordre natural.*

El primer títol és de sobreeminència.

L'Església rebé de Jesucrist abans de pujar al Cel la missió i l'autoritat infal·lible del Magisteri: «Tot poder, diu Jesucrist, m'ha estat donat en el Cel i en la terra. Aneu, doncs, ensenyeu totes les nacions batejant-les en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, manant-les observar tot allò que Jo us he predicat.

L'Església en virtut d'aquest solemne manament té el dret inalienable d'ensenyar tot allò que el seu Fundador li atorgà, ço és totes aquelles veritats que ens son necessàries per a aconseguir el nostre fi. I aquest dret no s'estén a un poble o nació sinó a tota criatura.

A més aquest manament d'ensenyar no solament enclou les veritats d'ordre purament religiós, sinó tota altra disciplina o disposició en quan es relacionin amb la Religió i amb la moral, àdhuc la mateixa formació física, puix tot té raó de mitjà per tal d'assolir el fi. Per això l'Església té el dret de prohibir, àdhuc en els centres de cultura de l'Estat, aquelles matèries que no estiguin conformes amb la doctrina que rebé del seu Fundador, perquè com sàviament adverteix Lleó XIII «tota doctrina que no estigui conforme amb la Religió i amb la moral serà malsana; el jovenets no habituats al respecte de Déu no podran soportar cap disciplina de vida honesta i avesats a no negar mai res a llurs cobejances fàcilment seran induïts a cagdirar els Estats» (Encíclica Novissima Gallorum).

L'altre títol pel qual l'Església té la supremacia en l'educació del jove, és pel de la Maternitat sobrenatural. Així com en l'ordre natural la mare que dóna l'existència a l'infant, té el dret de nodrir-lo i educar-lo fins que el nen ja sàpiga viure sol, de la mateixa manera nostra Mare l'Església que ens infantà a una nova vida per la recepció del sagrament del Baptisme, té el dret de nodrir-nos amb les gràcies i dons de l'Esperit Sant i preservar-nos dels perills de la vida amb les doctrines i exemple fins que ens porti a la glòria, fi primari i únic de nostra existència.

L'Església doncs, com a dipositària de la veritat en virtut del categòric i universal manament que li conferí Jesucrist el seu Fundador, ensems que per la seva naturalesa, té el dret de supremacia sobre tota altra societat en educar no tan sols els joves sinó també a tot ésser humà, puix tan sols Ella ens pot conduir amb peu ferm a nostre destí.

FISONOMIES I SEMBLANCES

Déu nostre Senyor, en suscitar en tots els estats herois de virtut i santedat, no solament ha volgut fer ostentació de la seva copiosa i eficacíssima redempció, dignificant ensems tots els estats de l'home; la seva intenció és encara més universal, car ha volgut que fossin els sants normes vivents les quals i en mig de la ignorància que ens volta il·luminessin totes les diverses sendes de la vida.

En llegir les pàgines de la vida de la serventa de Déu Llibrada Ferrarons, no puc menys de lloar la Divina Providència que en aquests últims temps de màxima apostasia de la classe treballadora, ha volgut reservar-nos un tan perfecte model de virtuts cristianes. Llibrada ens ha demostrat que el treball quan es fa per Déu és una virtut santificadora; que el brogit de la fàbrica no impedeix el silenci interior, indispensable per a la vida de l'esperit.

Si els treballadors sabessin imitar els exemples d'aquesta Terciària del Carme... Aquests treballadors de fàbrica, avui tan desmoralitzats; que no co-neixen altra ciència que la del mal; que odien Jesucrist el qual amb el suor del seu front santificà el treball.

Enlaireu els vostres cors de les petiteses de la terra vers les regions de l'esperit. Recordeu que l'home no viu pas solament del pa material; que necessita per a que sigui tal, d'un altre pa més excel·lent, que no es resseca ni s'engruna; sinó que resta eternament: la gràcia de Déu nostre Senyor.

ROSER DE TOT L'ANY

L'immortal Pontífex Lleó XIII devotíssim servent de Maria i propagador incansable de les seves glòries, consagrà particularment el mes d'octubre a la Mare de Déu del Roser, per tal que aquesta devoció tan grata a Maria arrelés sempre més i més en la cristiandat.

Porteu ja el Sant Escapulari de la Verge del Carme? Està bé; però no n'hi pas prou. Reseu cada dia el Sant Rosari, Petit Ofici de la Mare de Déu de les famílies cristianes. A Catalunya la devoció del Sant Rosari forma part de les antigues i belles tradicions que contribueixen a formar l'ànima del nostre poble.

La nostra regió, apartant-se de la trajectòria que li marcaren nostres avantpassats, s'ha allunyat de Déu, espolsant el jou de la seva santa llei. Doncs bé; el Rosari de Maria—diu el gran Patriarca de la nostra terra Torres i Bages—ha estat l'instrument de què s'ha valgut sempre l'Esperit Sant per a fer regnar la llei de Déu en el cor dels homes.

Si volem dur a terme el gran propòsit de Pius XI sobre la restauració de la societat damunt les eternes bases del cristianisme no trobarem mitjà més adequat que el Sant Rosari, «Estem convençuts—són paraules del bisbe Torres i Bages—que no hi haurà una restauració veritable del poble cristià, una renovació de la vida cristiana entre els catòlics, sinó és renovada la pràctica del Sant Rosari. Hi ha dos elements imprescindibles en la vida cristiana: l'oració i la devoció a la Verge Maria i aquests dos elements es troben units d'una manera admirable i divina en el Rosari».

EVITAR L'OCIOSITAT

Són terribles les sentències que hi ha llançades en contra de l'ociositat. Franklín la compara al rovell que gasta més que el treball. «El peresós no és més que un criminal de reserva». No hi ha ningú més miserable en el món que els homes que no fan res. (P. Lacordaire). Un proverbi popular anomena la peresa, mare de tots els vicis; i la teologia, un dels pecats capitals.

No cal esforçar-se gaire per a veure la força d'aquestes expressions, puix una persona peresosa és com l'aigua embassada en la que s'hi desenrotllen, per la corrupció, tots els microbis; és com l'aire d'una habitació que en no estar renovat impossibilita la vida pura i oxigenada; és com una màquina parada que el rovell la corroeix.

«Com la nostra naturalesa, diu Dupanloup, és un tribunal secret, però justicier que no deixa res per castigar de tot quan l'home comet contra les seves lleis», en el peresós s'hi produeixen els efectes de l'aigua en corrupció de la qual naixen microbis morbosos (tristesia, malhumor, avorriment...); en el peresós s'hi produeixen els efectes de l'aire no renovat, que en lloc de purificar la sang l'ompla de toxines (tot quan veu, tot quan sent, tot quan toca; ho veu entelat, ho interpreta maliciosament, ho emmascara amb la crífrica feridora...); en el peresós hi veiem els efectes d'una màquina parada que tot seguit s'impossibilita per a tota mena de treball penós i sacrificat.

Hom pot veure en l'home dominat per l'ociositat un camp on no hi trobarem més que un espès pedregam, herbes inútils, esbarzers i espines.

L'home va nàixer per al treball com l'au per a volar (Job). «Cal que sempre féu algun treball a fi que el diable us trobi tothora ocupats i per la vostra ociositat no pugui trobar porta oberta que li permeti entrar en les vostres ànimes» (Regla del V. T. O.)

Res no col·loca en tan harmònic equilibri l'home com el treball constant que posa en joc totes les facultats de l'ànima, magníficament ordenades pel mateix Déu. I com sia que aquesta harmonia produeix goig, les ànimes lliurades al treball ordenat, sempre traspuen joia i alegria, puix no tenen temps per a lliurar-se al domini de l'espectre de la imaginació exaltada, patrimoni obligat de l'home peresós.

La història constata que les ànimes verament carmelitanes fidels a les normes traçades en la Regla han perseguit incansables l'ociositat, donant-nos ensems a entendre ésser un dels més terribles enemics de la vida interior.

Sia, doncs, el treball una ala que acompanyada amb la de l'oració ens dongui embranzida per a emprendre la nostra volada cap al Cel; però treballen ensems segons les normes que ens dona el daurat llibre *Pailletes d'or*; començant-lo amb promptitud, continuant-lo amb fermesa i constància, suspent-lo amb amabilitat, reprenent-lo amb serenitat i posant-li fi amb veritable domini de si mateix.

Ora et labora. Prega i treballa: ve't acf l'home complet.

SALVACIÓ EN ELS PERILLS...

Aquest és el títol que el poble cristià ensenyat per l'experiència ha atorgat a la taumaturga imatge de la Verge del Carme. I Ella en efecte ha demostrat ésser no solament el far lluminós que projecta els esclats damunt la superfície de les aigües per a descobrir-nos els perillosos esculls i roques someres, sinó que ha manifestat ésser també mare que en els moments d'angoixa i agonia estén els braços vers els desterrats fills d'Eva que solquen les mars impetuoses de la vida...

La història ens parla d'un jove de primer antuvi molt devot de Maria, però que poc a poc es deixà lliscar per la pendent del vici fins assolir-ne els més vergonyosos abismes.

Perduda la reputació ensems que la fortuna i amistat dels seus familiars, intentà en un moment de desesperació posar fi a la seva existència, donant-se tres cops de coltell sobre el pit i en el lloc precís on portava el Sant Escapulari única resta en la seva espiritual catàstrofe.

L'arma suïcida que per voler de Maria no pogué ferir el seu cos, obrí un tall pregó en el seu cor, pel qual penetrà en aquella ànima enfosquida l'esclat de la divina gràcia i veient espantat la seva infinita misèria fent contrast amb la infinita bondat de Déu i de Maria besà el Sant Escapulari, confessà les seves culpes i prometé perpètua fidelitat a sa Mare i salvadora...

EL CARME LLEIDATÀ

Les notícies que anem a donar a continuació sobre aquest segon convent de Catalunya, les devem en sa major part al Sr. Rector del Carme de Lleida a qui regradem ben de cor.

El primer convent de Carmelites construït a les afores d'aquesta ciutat sembla datar de l'any 1272. Aquesta fundació devia ésser molt ben vista pels reis d'Aragó, car D. Jaume II el posà baix la seva tutela i D. Joan l'eximí l'any 1388 de tots els impostos reials.

Prop de dos segles restaren els Carmelites en aquesta casa, passant-se l'any 1463 a la del Comendador de Sant Esperit. També aquest convent fou destruït l'any 1661 i a conseqüència de les guerres de Felip IV.

Els Carmelites devien ésser molt ben reputats en aquella ciutat quan tant els recava abandonar-la, car l'any 1765 col·locaren la primera pedra del tercer convent i església treballant-hi per espai de 21 anys. Finalment el dia 15 de juliol de 1786 pogué ésser inaugurada amb solemnia Salve.

Expulsats l'any 1835, l'església—existent encara actualment—fou convertida en parròquia i el convent que fins l'any 1922 restava intacte, ha estat convertit en cases particulars.

Aquest tercer convent estava al carrer del Carme i era petit; no tenia ni claustre ni hort, sinó solament un insignificant jardí, sobre el qual actualment hom hi eixampla l'església parroquial del Carme...

Sembla que a finals del segle tretzè i en el carrer—subsistent encara—del «Clot de les Monges» els antics Carmelites hi tenien la Universitat d'Estudis.

VIDA D'ORACIÓ

Hi ha alguns que quan es troben en aquesta quietud no s'aixequen perquè no serven el silenci: és importantíssim el callar, com ja he dit, per a tractar familiarment amb Déu. En una ocasió preguntava Santa Caterina de Siena a nostre Senyor, perquè no revelava en aquests temps tants secrets i misteris als seus servents, com feia en els temps passats. I li va fer de resposta: *Perquè ara els homes no s'acosten a mi per a escoltar-me com a Mestre sinó perquè els escolti com a deixeble*. Calli l'ànima i només miri i escolti i estigui ben quieta en totes les seves potències interiors i exteriors, si vol que Déu obri en ella.

§ Quart: *De la quietud interior*.—Quietud és una pau i assossec de la voluntat amb què pura i nua de tot el que no és Déu, s'està fruit amb ell en lo més íntim i secret de l'ànima, on sent que està Déu obrant dintre d'ella mateixa, i amb afecte amorós l'estima sense parar ni atendre a altra cosa sinó a amar, en pau i assossec de les potències. Perquè quan es sent dins l'ànima una altra operació no és la quietud perfecta i tan més gran és l'amor com ho és la quietud i pau de la voluntat.

§ Quint: *De la solitud interior*.—Solitud és una nuesa de l'ànima i de les seves potències que, buida i nua de tot el que no és Déu s'ocupa només d'amar-lo; perquè aquesta solitud pròpiament consisteix a rebutjar de si i no donar entrada a res que no sia Déu: i tan a soles ha d'estar l'ànima en temps de quietud que ni de les seves potències s'ha d'acompanyar, de manera que hi han d'haver tres coses plegades en el recolliment; silenci en l'enteniment, quietud en la voluntat, i solitud en l'ànima, la qual només ha d'atendre a Déu incompreensible, estimant-lo sense parar.

En aquesta quietud acostunja Déu comunicar-se a l'ànima i ésser ell el Mestre qui l'ensenya el que ha de fer per a ésser millor en la vida, plaure-li més, i unir-se més íntimament amb ell. Aquí il·lumina l'enteniment, donant-li major coneixement dels seus atributs; d'algun misteri de la Fe; dels seus pecats i misèries; aquí inflama la voluntat amb un amor més íntens i fervorós; aquí frueix l'ànima d'una pau i quietud notable; un aixamplament del cor molt particular; una suspensió de les potències: una elevació de l'esperit a lo superior; una transformació espiritual; un somni suau i deliciós; i moltes d'altres coses que saben els exercitants en aquest mode d'orar.

§ Sisè: *De la unió de l'ànima amb Crist*.—Hom anomena unió a una circulació i lliga entre l'ànima i Crist. Talment com quan en un núvol entren els raigs del sol que es queda aquell tot encès i sembla el mateix sol; o com llavors que el sol entra en un mirall i junt amb ell està el sol, i produeix com un altre sol petit que es a dins; així l'ànima unida amb Crist fa un desig i un pensament que neixen de Crist en l'ànima.

És, doncs, aquesta unió i lliga, quan l'ànima, després d'haver contemplat la seva grandesa, pren la resolució de no voler ni desitjar altra cosa sinó el que Crist faci en ella, i ja no és altra cosa la seva peticció sinó de l'honra i glòria de Déu, fent-se compte que està aniquilada i desfeta i que, en el seu lloc, hi ha entrat aquest Senyor que viu dins ella.

(Continuarà)

ESPIGOLALLES

Animes nobles

En el calaix d'una de les capelles de la Visita Domiciliària de Tàrrrega fou trobada una esquila que deia el següent: «Dies ja fa que estic ací Tàrrrega i mai com avui havia experimentat l'alegria i benestar de tenir la Verge del Carme tan a la vora. Fa dos mesos que 'estic malalt i he notat que m'aliviava. Li he demanat que acabés de gorir-me, promentent-li que portaria el seu Sant Escapulari.

»Per lo tant demano que vostès també ho fassin amb tanta o més fe que jo.

»Espero que es dignarà fer aquesta súplica per tal d'ésser un constant devot de la Verge del Carme.»

Cinc minuts...

De 1440 minuts que té el dia i que vosaltres esmerceu en benefici del vostre cos—quant no en perjudici—jo us en demano solament cinc que dedicareu a pensar seriósament sobre aquesta veritat: Si és cert que hi ha infern i que allí es pateix horriblement per tota una eternitat—sospeseu bé aquesta paraula—és prudent, és racional que jo visqui enterament despreocupat davant de tan transcendental problema, la magnitud del qual solament sospesarem en el dia del judici, atiant amb nous pecats aquell foc horrible que ha d'aturmentar-me sense consumir-me per sempre més?

Falten mares...

Jo diria que en la universal gravitació de totes les coses a redós de Déu, la humanitat descriu una el·lipse i que actualment està situada a son afeli o punt de màxima separació de Déu. La societat de fet està divorciada de son Criador.

Homes de bon cor treballen incansables per a tornar-la a son lloc natural, però manquen d'un indispensable suport: no hi

ha mares... Perquè si bé hi ha moltes dones que tenen fills, són poquíssimes les que tenen noció de la seva dignitat i de les obligacions que tenen envers els fills que infantaren. Pensen que acaben ací llurs deures i no cuiden de formar les seves ànimes.

Déu solament ha concedit a la mare penetrar el cor dels seus fills, obrar directament en la seva ànima, sorprendre les seves més íntimes afeccions i quan la mare desaprofita aquestes avinenteses és debades que els mestres s'esforcin en la seva formació.

Estudiem-nos...

La filosofia—que és la ciència de la veritat—ens assegura que els hàbits o costums s'engendren per la repetició d'actes i es perden pel no us o pels actes contraris als mateixos.

Aquests principis de tan belles i variades aplicacions per a la nostra vida espiritual, seran més fàcilment entesos amb un exemple.

Figureu-vos que voleu adquirir la virtut de la humilitat—que significa el mateix que l'hàbit de la humilitat—el primer que us cal fer és realitzar molts actes de humilitat, procurant ensems evitar aquells que li siguin oposats; car del contrari aquests segons neutralitzarien l'eficàcia dels primers. Al cap d'algun temps de seguir aquesta pràctica sereu sense cap esforç humils; haureu adquirit la virtut de la humilitat.

Aquest sistema serà de doble efecte, car a mesura que s'anirà intensificant l'hàbit virtuós, minvarà l'hàbit defectuós contrari, fins a desaparèixer totalment. Car hem dit que els actes contraris destrueixen l'hàbit. De manera que amb la pràctica d'actes de humilitat assolireu aquesta virtut i destruïreu la supèrbia son vici oposat.

Aprofitem-nos d'aquestes lleis que Déu nostre Senyor a dipositat en la naturalesa humana per a nostre avantatge. Aquests recursos humans i la gràcia de Déu nostre Senyor que mai nega als qui en Ell confien, ens permetrà rectificar aquells defectes que tenim en fatal herència de la culpa primitiva.

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES DEL MES D'OCTUBRE

2. Dimecres.—Sts. Angels Custodis.
3. Dijous.—Sta. Teresa de Jesús Infant, verge.
7. Dilluns.—La Mare de Déu del Roser. *Jubileu en les esglésies dominicanes, que pot guanyar-se amb les mateixes condicions que el del Carme.*
12. Dissabte.—La Maternitat de la Mare de Déu.
15. Dimarts.—Sta. Teresa de Jesús, vg. *Ind. Plen. i Abs. Gen.*
16. Dimecres.—La Puresa de la Mare de Déu.
21. Dilluns.—St. Hilarió, ab.
26. Dissabte.—La Transloció del Cos de Sant Andreu Corsini.
27. Diumenge.—Festa de N. S. Jesucrist, Rei.
30. Dissabte.—St. Serapió, cf.

El vinent mes de novembre pot guanyar-se *Ind. Plen.* els dies 2, 14, 21, 24 i 29. Es dona *Abs. Gen.* als Terciaris els dies 1, 14, 21 i 24.

PRACTICA MENSUAL: Evitar l'ociositat

SANT PROTECTOR DEL MES

SANT HILARIÓ, ABAJ

(21 d'octubre)

Hilarió nasqué a últims del segle tercer (292-372) mentre els emperadors amb inaudites crueltats contra els cristians cavaven el sepulcre que havia d'engolir-los per sempre i els monjos en els deserts de l'Egipte i la Tebaida tallaven els ciclops carrens que havien de sostenir tot el pes d'una nova civilització.

Molt jove encara es traslladà a Alexandria per tal de cursar sos estudis, on aprengué a estimar Jesucrist. El perfum de les virtuts de Sant Antoni que embaumaven ja tot l'orient el menaren

al desert on pensava trobar aquella veritat sublim que en va havia cercat en la producció científica del paganisme.

Tan bon punt l'albirà Sant Antoni des de la cova que li servia d'habitació quan es disposava a pujar la muntanya el saludà amb aquestes inspirades paraules: «Ben vingut siguis tu, que brilles tan d'hora com l'estrella del matí». «La pau sigui amb tu —contestà Hilarió— columna lluminosa que suportes tot el pes de l'univers».

Dos mesos passà al costat del gran Patriarca dels anacorettes emulant, a pesar de comptar solament setze anys, el rigor de vida de son Preceptor. D'allí prengué aquell foc sagrat que portà als deserts de Síria la seva pàtria, des d'on pujà ben tost cap al cel el sacrifici de la continua lloança, multiplicant-se mercès a la fama de les seves virtuts i sorprenents miracles el nombre de sos seguidors. Més tard passà a Palestina on fundà diversos monestirs en els llocs particularment santificats per la presència de Jesucrist.

La persecució de Julià l'Apòstata i l'ansia de defugir el rumor que desvetllaven arreu les seves heroiques virtuts, per tal de servir Déu desconegut de tots els mortals li féu emprendre una llarga peregrinació per terres i mars fins arribar a l'illa de Chipre, consagrada pels pagans a la impúdica Venús. Aquí lliurà les més grans batalles contra els esperits impurs, encenguent en el cor dels seus moradors el puríssim foc de l'amor diví. Aquí li arribà la seva última hora després d'haver passat una llarga vida consagrada a l'oració i a la penitència.

Moments abans de lliurar la seva ànima al Criador podia dir amb el cor sadoll d'una confiada esperança: «Surt, ànima meva, surt: per què has de tèmer? Setanta anys fa que serveixes Crist, i temeràs morir?»

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOI (Girona)
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOI: IMPRENTA BONET